

Justine werd overvallen in haar eigen huis

**“IK ZAG HEN
ALS MENS.
EN DAARDOOR
ZIJ MIJ OOK”**

Overvallen worden in je eigen huis: je moet er niet aan denken. Maar het overkwam Justine Mol (66).

“Ik moest op mijn buik op de grond gaan liggen. Mijn handen en voeten werden vastgebonden.”

Interview: Anne Broekman. Fotografie: Petronellanitta

“Ik liep naar de schuur om mijn fiets te pakken, toen ik plots van achteren werd vastgepakt. Er werd een hand op mijn mond gelegd en ik hoorde de woorden: ‘Dit is een overval!’ Het waren twee mannen, eentje zag ik in een flits. Een jonge kerel, met donker haar. Mijn hoofd werd met kracht omlaag geduwd. Toen wist ik dat het bloedserius was. Ik kreeg geen lucht omdat de hand heel strak over mijn mond en neus zat. Ik probeerde de hand weg te duwen. ‘Ssst, de buurman is thuis’, siste de man die mij vasthield. Met horten en stoten kon ik uitbrengen dat ik zo geen adem kon halen en ik vroeg of hij zijn hand iets lager kon houden. Dat deed hij. De mannen werkten mij naar binnen en gooiden een doek over mijn hoofd. Dat het me gelukt was om contact te krijgen met de daders door meteen in onderhandeling te gaan over die verstikkende hand, gaf me moed. En daar hield ik me aan vast in de uren die volgden.”

Bizarre situatie

“Nooit was ik als alleenstaande vrouw bang geweest in mijn huisje in de Achterhoekse bossen. Ik genoot juist van de rust, de ruimte en de natuur. Het vermoeden is dat mijn overvallers het speciaal op mij gemunt hadden: een vrouw alleen, grote auto voor de deur, wonend in het bos. Waarschijnlijk hielden ze me al een tijdje in de gaten, want achteraf herinner ik me wat gekke incidenten. Dat ik ’s avonds een keer de gordijnen dichttrok en uit mijn ooghoek iets zag wegflietsen. Of dat ik een gek geluid hoorde. Ook was de alarmbel bij mijn voordeur verdwenen. Die deed het allang niet meer, dus ik stond er

absoluut niet bij stil. De politie denkt dat de daders dit alarm al eerder hebben weggehaald en daarna hun kans hebben afgewacht. In de woonkamer moest ik op mijn buik op de grond gaan liggen. Mijn handen en voeten werden aan elkaar gebonden met tiewraps. Die zaten ontzettend strak en het deed pijn. Ik vroeg of ze iets losser gemaakt konden worden. Een van de overvallers knipte ze door en maakte me opnieuw vast, dit keer iets minder strak. Ook legde hij een kussentje onder mijn hoofd. Een gebaar dat mij geruststelde. Ik had nog steeds een deken over mijn hoofd en kon niet zien wat er gebeurde. Eén man bewaakte mij, de ander hoorde ik door mijn huis lopen en laatjes opentrekken. Hij vroeg waar mijn pinpasjes waren, en of ik geld in huis had. Ik loog en zei dat ik nooit cash in huis had, hoewel ik wel ergens een bedrag had liggen. Ze vonden mijn portemonnee en ik gaf mijn pincode.

“DAT DE OVERVALLER EEN KUSSENTJE ONDER MIJN HOOFD LEGDE, STELDE ME GERUST”

Al die tijd vroeg ik me af wat deze mannen toch bezielde om tot zo’n misdaad over te gaan. Ik geef communicatietrainingen en het is mijn werk om me in anderen te verplaatsen. Terwijl ik daar op de vloer lag, probeerde ik niet te denken in termen als goed en kwaad. Ik wilde niet oordelen, want juist dan kom je vaak tot wederzijds begrip. En dus zei ik: ‘Jullie moeten wel heel wanhopig zijn om zoiets te doen.’ Daar kreeg ik niet direct antwoord op, maar later zei een van de mannen: ‘Het gaat ons niet om u, mevrouw. We hebben geld nodig en een auto, want we moeten het land uit.’ Ik zag hen als mens, en daardoor zij mij ook. Eigenlijk was het een bizar intieme situatie: zij waren afhankelijk van mijn medewerking, ik was afhankelijk van hen of ik er zonder kleerscheuren van af zou komen.”

Bewusteloos

“Ik ging helemaal op in het moment en ik was niet bang omdat ik voelde dat ik een deel van de regie in eigen handen had. Ik had me weleens afgevraagd wat ik in een noodsituatie zou doen. En nu het zo ver was, voelde ik dat ik het aankon. Ik dacht ook helemaal niet aan mijn drie kinderen. Waarschijnlijk ga je in bepaalde situaties, als je denkt dat je doodgaat, aan je dierbaren denken. Maar die angst heb ik niet gehad. Door de adrenaline waren de daders hyper: ‘Als je niet meewerkt, gebruik ik dit!’, dreigde een van hen. Door de deken die over mijn hoofd lag, zag ik het wapen niet. En ik vertikte het om na te denken over wat voor soort wapen dat kon zijn. Want dan zou ik misschien wél bang worden. Een emotie die ik niet wilde toelaten. Waar ik me wel druk over maakte, was dat ik na de overval niet gevonden zou worden. Dat ik dagenlang op de koude vloer zou blijven liggen, voordat iemand aan de bel zou trekken. En dus ging ik opnieuw met de overvallers in onderhandeling. Op rustige toon legde ik mijn vrees uit. Ik hoorde ze overleggen en toen werden mijn enkels losgemaakt. Ze brachten me naar boven, ik kan me herinneren dat ik de trap op werd geleid. Daarna ben ik een stukje van de film kwijt. Waarschijnlijk ben ik toen met een stroomstootwapen bewerkt en met mijn hoofd ergens tegenaan gevallen, want ik had een wond bij mijn wenkbrauw en lichte brandplekken in mijn nek. Ik ben bewusteloos geweest, en toen ik wakker werd, lag ik in bed. Mijn hoofd bloedde van de val. Ik was vastgebonden met sjaals en ze hadden me toegedekt met dekens. Op dat moment dacht ik vooral aan praktische dingen. Of ze al weg waren, hoe ik mezelf kon bevrijden. Ik wachtte een tijdje en peuterde toen de sjaals los. De slaapkamerdeur bleek gebarricadeerd te zijn. Van riemen en sjaals heb ik een lang touw gemaakt, waarmee ik uit het raam kon klimmen. Toen liep ik naar de dichtstbijzijnde burens. De buurvrouw schrok zich een ongeluk toen ze mij bebloed voor haar deur zag staan. ‘Ik ben overvallen’, bracht ik uit. Ze belde meteen de politie.” ▷

Huilbui

“Ik ben nooit boos geweest op de daders, ook later niet. Ze hebben iets gedaan wat ongelooflijk fout was en zijn met geweld mijn huis binnengedrongen, maar ze zijn ook weer vertrokken. Ik zou mezelf gevangen houden als ik nog steeds boos zou zijn en zou blijven hangen in negatieve emoties. Om diezelfde reden heb ik er nooit over gepeinsd om mijn huis te verkopen. Ik vind het een heerlijk plekje, waarom zou ik vertrekken? Dan zou ik mezelf tekortdoen. De eerste nacht logeerde ik bij een vriendin omdat mijn huis nog afgezet was voor sporenonderzoek. Dat was een onwerkelijk gezicht, die gele politielinten rond mijn woning. Maar de volgende dag sliep ik er alweer, en ik had een prima nachtrust nadat ik de sloten had laten vervangen. De eerste periode na de overval was ik erg moe, dus ik sliep veel. Mijn hoofd had een flinke optater gehad, ik had hoofdpijn en

“IK WAS VOORAL BANG DAT IK NA DE OVERVAL NIET GEVONDEN ZOU WORDEN”

was wat prikkelbaarder dan normaal. Zo had ik weinig geduld met de afhandeling van de verzekeringen. De daders namen mijn auto mee, wat sieraden en hadden voor duizend euro gepind. Toen ik een vriendin vertelde wat er was gebeurd, kreeg ik ineens een heel heftige huilbui. Om alles te verwerken schreef ik mijn ervaringen op in het boek *Ik werd overvallen*. In eerste instantie voor mezelf, om alle gebeurtenissen te ordenen, maar ook om andere slachtoffers van geweld tot steun te zijn. De daders zijn nooit opgepakt. Als ik ze nu zou spreken, zou ik willen weten hoe het zo ver met hen heeft kunnen komen dat ze een

ander mens zoiets konden aandoen. En ik wil weten of ze zich realiseren dat ze mij heel ernstig hadden kunnen beschadigen. Ik ben ervan overtuigd dat dit heel anders had kunnen aflopen als ik niet zo rustig was gebleven. Tegelijkertijd ben ik de daders dankbaar dat ze zijn ingegaan op mijn toenaderingspogingen en dat ze op hun manier toch zorg voor mij hadden.”

De enige manier

“Ik hoor weleens dat ik te begripvol ben. Maar dan zeg ik: mensen zoals ik zijn nodig in de maatschappij. Begrip is namelijk de enige manier om anderen te bereiken. Ik ben altijd uitgegaan van het goede van de mens, en die levensvisie laat ik me door niets en niemand afpakken. Door mijn mildheid heb ik hier geen trauma aan overgehouden. In het begin voelde het gek als ik mijn fiets uit de schuur haalde. O ja, hier gebeurde het, dacht ik op dat moment. Om mezelf vervolgens een halt toe te roepen: het is voorbij. Maar dat ene moment zal me altijd bijblijven, omdat het zo bizar was. Van volkomen rust en vrede – even mijn fiets pakken om naar een vriendin te gaan – naar alle zeilen bijzetten om mezelf te redden. De overval is inmiddels bijna vijf jaar geleden en heeft gek genoeg mijn gevoel van veiligheid alleen maar versterkt. Ik heb door wat me is overkomen gemerkt dat ik onder alle omstandigheden voor mezelf kan zorgen. En ik ben altijd trouw gebleven aan mezelf. Bovenal ben ik blij. Blij dat ik het overleefd heb en dat ik ermee om kon gaan zoals ik heb gedaan.” □

PS

Het aantal overvallen op woningen neemt de laatste jaren af. In 2015 werden 460 woningovervallen geregistreerd, blijkt uit cijfers van de politie. Dat zijn er 56 minder dan het jaar daarvoor. Bij 28% van de aangiften was een oudere het slachtoffer. In 55% van de gevallen komt de dader binnen met een babbeltruc. (Bron: rtlnieuws.nl)